

Arrest

nr. 89 952 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VERVENNE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart het Armeens staatsburgerschap te bezitten en van Armeense origine te zijn. U bent geboren in Leninakan en woont in Yerevan.

U bent de moeder van H.A. (O.V. X).

In 1999 wordt in het Armeens parlement een aanslag gepleegd waarbij een aantal doden vallen.

In 2003 raakt uw zoon E.A. betrokken in een ruzie met een aantal andere jongens. Hij wordt daarvoor veroordeeld tot vier jaar cel, maar hij zal uiteindelijk na acht maanden vrijkomen.

In juli 2003 wordt E. volwassen en wordt daarom overgeplaatst naar een andere cel, bij V.G., één van de aanslagplegers van 1999.

In september 2003 overhandigt G. een schrift met notities en schilderijen aan E. die hij aan zijn familie moet bezorgen. In december 2003, tijdens één van de zittingen van de rechtszaak van uw zoon, geeft E. dit schrift aan zijn advocaat. Op die manier komt het bij u terecht.

In maart 2004 komt E. vrij. Kort na zijn vrijlating krijgt hij telefoon – u weet niet van wie – waarbij gezegd wordt dat hij dat schrift moet afgeven.

In december 2009 werkt E. in een taxibedrijf. In die periode vervoert hij een zekere Ar., een jongen die bij E. in de gevangenis had gezeten. Het bewuste schrift van G. komt ter sprake. Eind december 2009 worden u en uw zonen H. en E. meegenomen naar de politie waar jullie een aantal vragen krijgen over zijn verblijf in de gevangenis. Nog in december 2009 worden H. en E. door twee onbekende mannen meegenomen naar de weg van Ashtarak en bedreigd omwille van het schrift.

In februari 2010 wordt E. nogmaals meegenomen naar het politiebureau en ervan beschuldigd informatie uit de gevangenis te hebben gesmokkeld. E. ontkent. Hij komt die nacht erg toegetakeld terug thuis. Rond half maart 2010 stuurt u E. naar een familielid in Davitashen. Zelf blijft u met H. in Yerevan wonen. Eind maart 2010 komt de politie langs bij u thuis voor E. Aangezien hij zelf niet thuis is, wordt u meegenomen naar het politiebureau. In april 2010 wordt uw zoon H. door de politie meegenomen voor ondervraging over zijn broer en het schrift. In mei 2010 wordt u nog eens samen met H. en E. van bij jullie thuis naar het politiebureau meegenomen waar uw zonen geslagen worden door de rechercheur H.T. Half juni 2010 verkoopt u uw huis in Yerevan en gaat u met H. ook in het dorp wonen. In die periode geeft u het schrift en de schilderijen aan uw familielid A.Y. Die geeft het op zijn beurt aan S.Y. die het meeneemt naar Riga (Letland) waar hij woont. In augustus 2010 zijn E. en H. in het gebouw van E.'s vrouw in Yerevan. Er komen twee mannen langs die hen opnieuw proberen te ontvoeren, maar dat mislukt.

Uiteindelijk verlaat u Armenië op 4 september 2010. Vanuit de luchthaven van Zvartnots vliegt u samen met uw zoon H. naar Riga (Letland). Daar krijgt u het schrift van S.Y. overhandigd. Jullie vliegen verder naar Frankrijk en rijden daarna naar België waar u samen met uw zoon op 14 september 2010 aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt.

Deze aanvraag wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken echter onontvankelijk verklaard omdat niet België, maar Italië verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag.

Op 24 februari 2011 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken ten aanzien van u een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dat doet u niet en zonder België verlaten te hebben, dient u op 13 januari 2012 een tweede asielaanvraag in.

Uw zoon had reeds een tweede asielaanvraag ingediend op 25 augustus 2011.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een medisch attest van uw zoon H., een kopie van een medische pensioenkaart van uw zoon H., uw originele werkboekje, een origineel politiek opleidingscertificaat, een kopie van een brief van de Thaise school van uw zoon Em. en een kopie van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op dezelfde problemen als die van uw zoon H.A. (O.V. 6.687.598) (CGVS p. 7).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw zoon door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw zoon is genomen, dient verwezen te worden naar zijn beslissing:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u in Armenië problemen kende met de autoriteiten van uw land (politie, veiligheidsdiensten, president, parlementsleden) en met criminelen omwille van het bezit van het dagboek van V.G., één van de plegers van de aanslag in het Armeense parlement op 27 oktober 1999 (CGVS p. 9-10). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

*Om te beginnen heeft het Commissariaat-generaal grondige redenen om te twijfelen aan uw verklaringen omtrent het **notitieschrift** dat u neerlegt (document 6 in administratief dossier) en dat dé oorzaak zou zijn van de problemen van u en uw gezin in Armenië – sinds uw broer E. hierover*

in december 2009 gesproken zou hebben met zijn ex-celgenoot Ar., begonnen immers de problemen (CGVS p. 10).

U verklaart dat dit schrift het in de gevangenis zelf geschreven dagboek van V.G. is met daarin zijn memoires en notities over de aanslag van 1999 (CGVS p. 14). Uit niets echter blijkt ontegensprekelijk wie de notities zou gemaakt hebben en waar, wanneer of in welke omstandigheden dat zou gebeurd zijn. Bijgevolg komt uw bewering dat het wel degelijk om het dagboek van G. gaat, op los zand te staan. Daarnaast verklaart u dat G. dit schrift samen met drie tekeningen van zijn hand (document 7 in administratief dossier; ook van deze documenten staat op geen enkele wijze vast door wie, waar, wanneer en in welke omstandigheden ze gemaakt zouden zijn) in de gevangenis aan uw broer E. gaf (die veroordeeld was tot een gevangenisstraf wegens een messteekpartij) die het op zijn beurt aan zijn advocaat gaf in de rechtszaal zodat het uiteindelijk bij uw moeder en u terecht kwam (CGVS p. 15-16). In dit verband verklaart u dat uw broer sinds juli 2003 in dezelfde cel zat als G. (ook uw moeder verklaart dat uw broer in dezelfde cel als G. zat met later nog een derde persoon erbij, CGVS moeder p. 8), dat G. dit dagboek schreef in het bijzijn van uw broer en dat uw broer na twee maanden werd overgeplaatst naar een andere cel. Toen de deur van die cel openstond, kon uw broer het schrift van G. krijgen; daartoe deed uw broer eigenhandig het luik van zijn cel open om dat schrift in ontvangst te nemen. Daarna smokkelde uw broer dit schrift in zijn kleren uit de gevangenis waarna hij dat tijdens een zitting van zijn eigen rechtszaak in de rechtbank aan zijn advocaat door gaf, die het op zijn beurt aan uw moeder bezorgde (CGVS p. 15-16). Deze verklaringen zijn echter zo opzienbarend dat ze ongeloofwaardig worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt bovendien dat veroordeelden in het kader van de aanslag van 1999 niet in cellen met andere gedetineerden werden geplaatst. Dit ondermijnt volledig uw bewering en die van uw moeder als zou uw broer een cel gedeeld hebben met G.. Bijgevolg is het ook onmogelijk dat G. dit dagboek schreef in het bijzijn van uw broer, dat hij zijn vertrouwen won en hem zei dat hij dit schrift aan zijn familie moest bezorgen. Gezien het bijzonder hoge risicoprofiel van G. (hij was immers veroordeeld als terrorist, zie bijgevoegde info), is het daarenboven bijzonder weinig aannemelijk dat de deur van de cel van uw broer en G. zou openstaan en dat uw broer als gevangene zelf zijn eigen celdeur kon manipuleren om zo het schrift in ontvangst te nemen; de controle op G. wordt in deze geïllustreerd door uw eigen verklaring dat zelfs het gezin van G. (buiten de gevangenis) voortdurend onder toezicht stond en overal in de gaten werd gehouden (CGVS p. 16). Dat uw broer er daarna in zou geslaagd zijn dit schrift en deze tekeningen uit de gevangenis te krijgen door het zomaar onder zijn kleren te verstoppen en mee te nemen naar de rechtbank, doet in dit opzicht bijkomend ernstig de wenkbrauwen fronsen.

Uit diezelfde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie boven) blijkt dat het onderzoek naar de aanslag reeds voltooid was begin 2002, dat er sindsdien niemand meer gezocht wordt in verband met de aanslag, dat het uiteindelijke vonnis op 2 december 2003 werd gevelde (waarbij onder andere V.G. een levenslange straf kreeg) en dat de Armeense autoriteiten deze zaak sindsdien als gesloten beschouwen. Aan de andere kant meldt de informatie dat de oppositie van mening is dat de zaak niet grondig genoeg onderzocht werd omdat de (huidige) autoriteiten erbij betrokken zouden zijn en wordt er geopperd dat wie actueel essentiële informatie bezit over de aanslag of er nieuwe onthullingen over doet, potentieel problemen kan ondervinden. Welnu, dat u over dergelijke informatie zou beschikken (i.c. de notities van G. in het schrift) kan u echter absoluut niet hard maken. U verklaart dat u de belangrijke informatie in het schrift heeft aangeduid (CGVS p. 14). Uit de vertaling daarvan blijkt echter dat dit gaat om niet-samenhangende, vaak absurde flarden tekst zonder inhoudelijke betekenis en een opsomming van een aantal voornamen, waaronder opvallend genoeg die van u, uw broer Em. en die van uw beide ouders (zie vertaling document 6 in administratief dossier), waardoor het vermoeden rijst dat deze schrijfsels van uw broer E. afkomstig zijn. Als u gevraagd wordt welke gevoelige informatie er precies in dit schrift staat, legt u bovendien verwarrende en incoherente verklaringen af: 'Als je de eerste letter van elke zin neemt, dan bekom je veertig namen. Wie dat zijn, weet ik niet', 'Daarin staat geschreven over het feit dat hij werd... wacht, geef me twee minuten', 'Concreet staat er over A. dat je banger bent dan een konijn' (CGVS p. 14). Dat dit schrift nieuwe, ontlusterende informatie bevat over de aanslag van 1999 of dat G. daarmee 'dingen' doorgeeft aan jullie over de organisatoren van de aanslag zoals u beweert (CGVS p. 14), wordt hiermee bijgevolg op geen enkele manier aangetoond.

Ten slotte wordt de geloofwaardigheid rond dit schrift bijkomend fundamenteel teniet gedaan door een aantal tegenstrijdige verklaringen die u en uw moeder hierover afleggen. Zo verklaart u dat uw broer E. dit schrift in september 2003 uit de gevangenis smokkelde en het in de rechtbank aan zijn advocaat gaf die het op zijn beurt aan uw moeder bezorgde (CGVS p. 15-16). Uw moeder echter verklaart dat dat in december 2003 gebeurde (CGVS moeder p. 12). Hiermee geconfronteerd, blijft ze bij haar versie van de feiten en verklaart ze dat het in september 2003 was dat E. dat schrift van G. kreeg (CGVS p. 13). Dit vormt echter geen verklaring waarom u zei dat E. het in september 2003

aan zijn advocaat gaf. Verder verklaart u dat dit schrift vijf-zes maanden voor jullie eigen vertrek (dd september 2010) door jullie familielid As. naar Riga werd gebracht met het vliegtuig (CGVS p. 16). Uw moeder daarentegen verklaart dat ze dit schrift twee-drie maanden voor jullie vertrek (dd september 2010) aan As. gaf en dat hij dat op zijn beurt aan zijn oom S. gaf die het daarna meenam naar Riga met het vliegtuig (CGVS moeder p. 13). Hiermee geconfronteerd, zegt uw moeder 'Nee. Hoe kan het zijn? H. kan geen getallen onthouden' (CGVS moeder p. 13-14); wat opnieuw geen verklaring is voor deze opvallende tegenstrijdigheid. Aangezien dit schrift volgens uw verklaringen een dermate belangrijke rol speelt in uw asielrelaas en als dit schrift daadwerkelijk aan de basis zou liggen van de problemen van u en uw gezin, kan van u en uw moeder verwacht worden dat jullie gelijklopende verklaringen afleggen over het moment waarop dit schrift in jullie bezit kwam en het uit Armenië werd gebracht en door wie dat gebeurde. Dit is in casu niet het geval.

Rekening houdend met bovenstaande elementen **kan geen geloof gehecht worden** aan het feit **dat dit schrift van de hand van G. zou zijn**, dat dit in uw bezit zou zijn geraakt via uw broer in de gevangenis en dat dit schrift bezwarende informatie zou bevatten over de aanslag van 1999 in het Armeense parlement. Aangezien dit schrift dé oorzaak is van uw problemen en een doorslaggevende factor is in uw asielrelaas, kan ook geen geloof meer gehecht worden aan de problemen die u als gevolg van het bezit van dit schrift zou meegemaakt hebben, i.e. de arrestaties van u, uw moeder en uw broer E. door de politie vanaf december 2009; het telefoontje voor uw broer in april-mei 2004; het feit dat u gevolgd werd vanaf december 2009; uw twee à drie ontvoeringen door criminelen in december 2009 en de lente/zomer van 2010. De ongeloofwaardigheid van deze feiten wordt nog versterkt door een aantal opmerkelijke bevindingen hieromtrent.

Zo **spreken u en uw moeder zich tegen** over een aantal essentiële punten uit uw asielrelaas. Zo verklaart u dat u, uw moeder en uw broer E. half december 2009 een eerste keer werden meegenomen naar de politie voor verhoor (over onder andere het contact van uw broer E. met G. in de gevangenis en het notitieschrift), waarbij zowel u als uw moeder geslagen werden en meer dan tien uur werden vastgehouden (CGVS p. 10). Uw moeder daarentegen verklaart over deze arrestatie dat jullie niet zo lang werden vastgehouden (nl. 1 à 1,5 uur), dat ze beleefd waren, dat jullie daarbij normaal behandeld werden en dat jullie niet geslagen werden (CGVS moeder p. 9 & p. 14). Als uw moeder met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd wordt, verklaart ze dat dat niet kan en dat u begint te roepen als een klein kind als men u vragen stelt (CGVS moeder p. 14). Dit antwoord biedt echter geen verklaring voor dit wezenlijk verschil in tijd van vasthouding en behandeling tijdens jullie arrestatie.

Verder blijft u **opmerkelijk vaag** over een aantal andere gebeurtenissen in uw asielrelaas. U verklaart dat de problemen van u en uw gezin begonnen nadat uw broer E. in zijn taxi zijn vroegere celgenoot Ar. vervoerde en het schrift van G. ter sprake kwam. U weet echter niet hoe deze Ar. met zijn familienaam heet, waarom hij in de gevangenis zat en van wanneer tot wanneer hij opgesloten zat (CGVS p. 10-11 & p. 12). Van een persoon die zo'n belangrijke rol schijnt te spelen in uw asielrelaas – het gesprek tussen uw broer E. en Ar. was immers het beginpunt van uw problemen – kan verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van zijn identiteit en zijn criminele verleden; te meer als u verklaart dat uw broer met deze persoon samen in dezelfde gevangenis zat (CGVS p. 12). Daarnaast valt het op dat u zich bepaalde data nog concreet kan herinneren en andere niet. Zo verklaart u vijf-zes keer meegenomen geweest te zijn door de politie (in verband met uw broer en het schrift), waaronder 'ongeveer half december 2009' en 6 april 2010 (CGVS p. 10 & p. 12). Over het moment van de andere arrestaties blijft u dan weer uiterst vaag: 'In mei. In juli. Juni of juli. Ik herinner dat concreet niet. Augustus. Ik vergis me altijd. Ik herinner die van 6 april 2010 wel' (CGVS p. 12). U verklaart ook twee-drie keer door criminelen naar Ashtarak gebracht te zijn waar jullie bedreigd werden omwille van het schrift. U verklaart dat dat gebeurde in december 2009 en ook nog in de lente of in de zomer van 2010 (CGVS p. 17). In dit verband dient nog gemeld te worden dat u er geen idee van heeft hoe de politie wist dat uw broer dat schrift had gekregen van G. en of de criminelen op de hoogte waren van het bestaan van dat schrift (CGVS p. 17 & p. 18). Nog over deze criminelen verklaart u aanvankelijk op de vraag wie dat waren, dat ze zich niet voorgesteld hebben en kort daarop dat ze zich wel voorstelden (ze waren namelijk toezichhouders van de regio Malatsia) (CGVS p. 10). De hier opgesomde vaststellingen zijn opvallend. Als u daadwerkelijk een aantal keer zou meegenomen zijn door de politie en door de criminelen omwille van het schrift van G., is het weinig aannemelijk dat u zich van deze aanhoudingen bepaalde data wél kan herinneren en over andere dan weer heel vaag blijft; en kan van u verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van hoe zij wisten dat uw broer E. het schrift van G. zou hebben gekregen en dat u gelijklopende verklaringen aflegt over wie die criminelen waren. Dit is in casu niet het geval.

Bijkomend dient gewezen te worden op een aantal belangrijke vaststellingen die aantonen dat u – in tegenstelling tot wat u beweert – helemaal **geen vervolging te vrezen heeft vanwege de**

autoriteiten van uw land. Zowel u als uw moeder hebben zich immers nog meerdere keren vrijwillig tot diezelfde autoriteiten gewend zonder daarbij problemen te ondervinden.

U bent geboren met een fysieke handicap en staat daarom als invalide geregistreerd bij de autoriteiten van uw land (zie medische pensioenkaart dd. 26.03.2007, document 3 in administratief dossier moeder). Wegens uw fysieke toestand krijgt u van de autoriteiten een financiële uitkering; tot uw achttien jaar (i.e. 2004) krijgen uw ouders dat, vanaf dan uzelf. U verklaart nooit problemen gehad te hebben bij de uitbetaling van deze uitkering en ze nog ontvangen te hebben tot uw vertrek uit Armenië (i.e. 4 september 2010) (CGVS p. 4-5). Daarnaast ging u zelf een nieuw Armeens paspoort ophalen bij de paspoortdienst waarbij u uw handtekening moest plaatsen (CGVS p. 6 + document 1 in administratief dossier). Zelf weet u niet goed of daar een Armeens uitreisvisum in stond (CGVS p. 6), maar volgens uw moeder was dit wel degelijk het geval: zowel voor zichzelf als voor u ging ze in de periode waarin jullie je paspoorten lieten verlengen (in 2010) naar de politie om deze stempel op te halen – daarbij ondervond ze naar eigen zeggen geen problemen (CGVS moeder p. 5). Verder ging u op 8 juli 2010 uw militair boekje ophalen (u was echter vrijgesteld van militaire dienst wegens uw handicap (CGVS p. 3-4 + document 3 in administratief dossier). Kort daarna, op 31 juli 2010, ging u persoonlijk uw rechtendiploma afhalen waartoe u op 22 mei 2010 examens had afgelegd bij de examencommissie van de overheid (CGVS p. 3 + document 2 in administratief dossier). Op 4 september 2010 verliet u samen met uw moeder Armenië met het vliegtuig vanuit de luchthaven van Zvartnots (Yerevan). Daarbij gebruikte u uw eigen paspoort en werd er een vingerafdruk genomen, waarbij u geen problemen ondervond (CGVS p. 9). Welnu, als u daadwerkelijk vervolging te vrezen had vanwege de Armeense autoriteiten wegens het bezit van de informatie in het schrift van G., is het absoluut ondenkbaar dat u, nota bene na het uitbreken van uw problemen met deze autoriteiten (i.e. december 2009), van diezelfde autoriteiten nog tot uw vertrek een medische uitkering zou uitbetaald krijgen; dat u in mei 2010 nog probleemloos een staatsexamen zou kunnen afgelegd hebben en in juli 2010 een paspoort met bijhorende uitreisvergunning zou verkregen hebben en dat u in september 2010 onder uw eigen identiteit zonder problemen Armenië verlaten zou kunnen hebben vanuit de luchthaven van Zvartnots.

Gelet op het voorgaande, dient concluderend gesteld dat er helemaal geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering als zou u over belangrijke, onthullende informatie over de aanslag van 1999 op het Armeense parlement beschikken (in de vorm van de notities van G.) of dat u als gevolg daarvan het slachtoffer zou zijn geworden van vervolgingsfeiten vanwege de Armeense autoriteiten en criminelen in uw land. De **documenten** die u neerlegt, veranderen hier niets aan. Uw Armeens paspoort, uw diploma en uw militair boekje bevatten louter gegevens over uw identiteit en uw opleiding, doch niet over de door u aangehaalde problemen. De brief van de Thaise school aan uw broer Em. meldt dat hij uitgekozen is voor een beursprogramma op deze school, maar heeft geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Het notitieschrift en de drie beschilderde doeken werden reeds eerder uitvoerig besproken (zie boven). De veertien documenten in verband met het verblijf van uw broer E. in de gevangenis (waaronder zijn vonnis en een gevangenisattest) bevestigen dat uw broer veroordeeld werd wegens een steekpartij en daarna vastgehouden werd in de gevangenis. Deze documenten, waarvan u verklaart er zelf niet in vermeld te worden en dat ze enkel over uw broer gaan (CGVS p. 7 & p. 13), tonen inderdaad aan dat uw broer een tijd in de gevangenis heeft doorgebracht zoals u verklaart (CGVS p. 7); ze zijn echter niet van die aard dat ze de vermelde opmerkingen in verband met het schrift van G. zouden teniet doen. Bovendien verklaart u dat de feiten waarvoor uw broer (volgens u onterecht) veroordeeld werd en in de gevangenis belandde, in se niets te maken hebben met uw asielaanvraag (CGVS p. 13) – bijgevolg zijn ze van ondergeschikt belang in de appreciatie van de door u aangehaalde persoonlijke problemen. De zestien artikels bevatten volgens uw verklaringen enkel algemene informatie over de aanslag van 1999 op het Armeense parlement, maar u verklaart dat noch u noch uw broer daarin persoonlijk vermeld worden en dat ze niets aantonen in verband met uw eigen problemen (CGVS p. 8). Deze artikels bevestigen inderdaad de aanslag op het Armeense parlement en de betrokkenheid van G. daarin (zie ook toegevoegde informatie van het CGVS in administratief dossier), maar zoals u zelf aangeeft, hebben deze geen bewijskracht tegenover uw eigen problemen (arrestaties, achtervolgingen, telefoon) (CGVS p. 17). De zes Belgische medische attesten bevestigen uw fysieke handicap (beperkt motorisch en visueel vermogen); het attest van dokter Se. gericht aan dokter Pa. dd. 4.01.2011 vermeldt 'retrait social. Refus d'intégration. Troubles de personnalité' en het attest van dokter Bo. dd. 1.09.2011 'souffre d'un retard mentale (...) et trouble de la personnalité'. Over deze twee documenten kan opgemerkt worden dat deze attesten op geen enkele manier substantiëren welke (cognitieve en/of psychologische) gevolgen u zou ondervinden van de vermelde medisch-psychologische aandoeningen. Het attest van dokter Bo. is bovendien uiterst summier. Uit deze attesten valt evenmin af te leiden hoe lang u reeds bij deze arts(en) in consultatie zou zijn, hoe vaak u op consultatie bent geweest of op welke manier deze consultatie(s) is (zijn) verlopen. Het Commissariaat-generaal meent op grond van bovenstaande vaststellingen dat deze attesten niet kunnen worden gezien

als een verschoningsgrond voor de tegenstrijdigheden, vaagheden en inconsistenties in uw asielrelaas. Zij in dit verband bovendien benadrukt dat u nog in 2010 een diploma in de jurisprudentie behaalde (zie document 2 in administratief dossier), wat ook door uw moeder werd aangegeven als reden waarom ze uw aanwezigheid tijdens het politieverhoor van uw broer E. wenselijk achtte (CGVS moeder, p. 9). Deze documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dus niet herstellen.

Aanvullend dient nog gewezen te worden op het volgende: zowel u als uw moeder verwijzen naar de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) van 15 juni 2011 waarin de eerdere beslissing tot weigering van verblijf van de DVZ bevestigd wordt (document 7 in administratief dossier moeder). U verklaart dat de Armeense autoriteiten op die manier kunnen achterhalen welke informatie u heeft vrijgegeven tijdens uw asielprocedure in België (CGVS p. 18). Aangezien hierboven omstandig werd aangetoond dat u niet over gevoelige informatie over de Armeense autoriteiten beschikt, vervalt bijgevolg dit argument dat u aanhaalt. Bovendien worden in de beslissingen van de RVV volledige namen vervangen door initialen en dossiernummers weggelaten, zodat de anonimiteit van de asielzoeker in kwestie gegarandeerd wordt.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw moeder A.D. (O.V. 6.687.589) – die verklaarde haar asielaanvraag te baseren op dezelfde elementen als de uwe (CGVS moeder p. 7) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming."

Uw geboorteakte en uw werkboekje bevatten louter gegevens over uw identiteit en uw professionele carrière. De documenten in verband met de gezondheidssituatie van uw zoon H. (medisch attest en pensioenkaart) bevestigen enkel zijn fysieke toestand en de brief van de Thaise school aan uw zoon Em. meldt alleen dat hij uitgekozen is voor een beursprogramma aan deze school. Uw opleidingscertificaat toont aan dat u een cursus over politiek volgde bij een vrouwenorganisatie. Al deze documenten hebben echter geen betrekking op de door u of uw zoon aangehaalde problemen. Verder legt u nog een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 15 juni 2011 neer waarnaar u ook verwijst in uw brief dd. 4 mei 2012 die u naar het CGVS opstuurde; in deze brief schrijft u dat de namen van uw gezinsleden terug te vinden zijn in de kieslijsten van 2011 in Armenië en dat door de beslissing van de RVV daarmee te vergelijken, u teruggevonden kan worden (brief dd. 4.05.2012 in administratief dossier). Welnu, ten eerste kan over de beslissing van de RVV dezelfde opmerking gemaakt worden als bij uw zoon; nl. dat in de beslissingen van de RVV volledige namen vervangen worden door initialen en dossiernummers weggelaten worden, zodat de anonimiteit van de asielzoeker in kwestie gegarandeerd wordt. Ten tweede blijkt uit uw verklaringen dat de problemen van u en uw gezin zich afspelen van december 2009 tot jullie vertrek in september 2010 en dat ze te maken hebben met informatie uit het schrift van G. Dat u omwille van de verkiezingen in 2011 in Armenië nog het voorwerp zou uitmaken van vervolging vanwege de autoriteiten van uw land, is dus allerminst aannemelijk. Bijgevolg veranderen ook deze documenten niets aan deze beslissing."

1.3. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar zoon, H.A. (...). (zie ook het verzoekschrift, p. 2, nr. III). Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 89 951 van 18 oktober 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van H.A. (...) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 18 juli 2012 een schending aan van het "algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" en de "algemene zorgvuldigheidsplicht", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Hij voert ook de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en

goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van art.1,(A) 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de "artikelen 48 en volgende (sic) van de wet van 15 december 1980" (zie het verzoekschrift, p. 3).

Verzoeker voert ook aan dat de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Verzoeker laat betreffende het dagboek van V.G., gelden dat het "geheel onredelijk is een ontegensprekelijk bewijs te eisen nu in het kader van een asielprocedure waarbij de verklaringen meestal niet met geschreven bewijs kunnen worden gestaafd" (zie het verzoekschrift, p. 3); dergelijke eis zou het volgens verzoeker mogelijk maken om de meeste asielaanvragen enkel al op basis van die redenen te weigeren. Dienaangaande verwijst verzoeker naar een passage uit het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status.

Aangezien volgens verzoeker zowel hij als zijn moeder verklaarden dat het dagboek van de hand van V.G. is, moet er behoudens tegenbewijs, vanuit gegaan worden dat dit werkelijk zo is.

Verzoeker stelt dat hij getracht heeft een zo exact mogelijke weergave te doen van de manier waarop hij denkt dat zijn broer het dagboek in handen heeft gekregen; hij acht het "bijgevolg niet meer dan normaal dat verzoekers verklaringen daaromtrent opzienbarend kunnen zijn nu hij slechts de feiten weergeeft zoals hij denkt dat deze zouden hebben plaatsgevonden" (zie het verzoekschrift, p. 4). Verzoeker merkt op dat zijn moeder gelijklopende verklaringen heeft afgelegd maar dat zij enkel heeft gezegd dat zij niet exact weet hoe het gelopen is.

Wat betreft het argument in de bestreden beslissing dat volgens journalist H.M. de veroordeelden van de aanslag van 1999 niet met andere gedetineerden in een cel werden geplaatst, antwoordt verzoeker dat de commissaris-generaal zich slechts op deze ene bron heeft gebaseerd en dat er bijgevolg niet enkel op basis daarvan kan besloten worden dat zijn verklaringen onjuist zijn. Ook hier wijst verzoeker er op dat hij en zijn moeder "hieromtrent gelijklopende verklaringen (aflegden)".

Verzoeker voert betreffende de opgeworpen tegenstrijdigheden met de verklaringen van zijn moeder aan dat hij al tijdens het verhoor heeft verklaard "dat hij zich altijd vergist" en dat hij "zowel fysische als mentale problemen heeft". Bovendien merkt hij op dat de tegenstrijdige verklaringen chronologisch ten hoogste een paar maanden verschillen en dat de feiten al meer dan drie jaar oud zijn, waardoor volgens verzoeker de vergissingen "verschoonbaar" zijn.

Volgens verzoeker heeft de bestreden beslissing nagelaten rekening te houden met zijn "duidelijke fysische en mentale staat" en met het bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest. Verzoeker merkt op "dat het feit dat verzoeker een diploma kon behalen natuurlijk geen uitstaans heeft met zijn mentale staat. Het is zeer goed mogelijk dat een persoon slim is, maar tegelijkertijd mentaal problemen kent" (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoeker verwijst hiervoor opnieuw naar het handboek van UNHCR, waaruit hij besluit dat de commissaris-generaal "zelf medisch advies (had) moeten inwinnen ten einde de situatie van verzoeker vast te stellen".

Op grond van het voorgaande, meent verzoeker dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig heeft gehandeld en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal rekening moet houden met zijn verklaringen en die van zijn moeder, nu beiden verklaarden dat het dagboek in hun bezit, van de hand van V.G. is.

Hij meent dat de commissaris-generaal "makkelijk (had) kunnen nagaan waar V.G. opgesloten zat voordat hij zich heeft verhangen zodat de verklaringen van verzoeker en zijn moeder ofwel gesteund, ofwel tegengesproken zouden worden" (zie het verzoekschrift, p. 6). Het is volgens verzoeker immers niet mogelijk alle verklaringen met schriftelijk bewijs te staven, "ook al ligt de bewijslast bij de asielzoeker".

Verzoeker is van mening dat duidelijk werd aangegeven welke de vrees voor vervolging was door melding te maken van verscheidene aanhoudingen door de politie en gezien de overwegend overeenkomende verklaringen van hem en zijn moeder.

Verzoeker verwijst ook naar enkele arresten van de Raad die volgens hem het belang van het objectief risico onderstrepen. Hij stelt dat deze rechtspraak moet gevolgd worden, daar de opgegeven feitenvoorstelling niet afdoende wordt tegengesproken. Verzoeker stelt dat "uit de documentatie van tegenpartij zelf blijkt dat wie nog over informatie zou beschikken betreffende de aanslag in het parlement van 1999 potentieel nog problemen kan ondervinden".

In het kader van subsidiaire bescherming, verwijst verzoeker naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en vindt hij in concreto "punt b" van belang. Hij stelt dat de inhoud ervan grotendeels overeenkomt met de bescherming geboden door artikel 3 EVRM en verwijst ter staving hiervan naar het jaarverslag 2009-2010 van de Raad en naar een arrest van de Raad.

Uit het feit dat verzoeker en zijn moeder nog steeds in het bezit zijn van het dagboek van V.G. en ze reeds werden aangehouden en mishandeld door de politie, blijkt volgens verzoeker dat ze een risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst.

Bijgevolg meent verzoeker dat het risico op ernstige schade is aangetoond en de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen, in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad merkt tevens op dat een aangevoerde schending van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" als middel onontvankelijk is. Verzoeker laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde vooreerst in zijn beslissing dat uit niets ontegensprekelijk blijkt wie de notities van het dagboek zou hebben gemaakt en waar, wanneer of in welke omstandigheden dat gebeurd zou zijn.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat het "geheel onredelijk is een ontegensprekelijk bewijs te eisen nu in het kader van een asielprocedure waarbij de verklaringen meestal niet met geschreven bewijs kunnen worden gestaafd" en hij verwijst dienaangaande naar een passage uit het handboek van UNHCR; aangezien zowel verzoeker als zijn moeder verklaarden dat het dagboek van de hand van V.G. komt, moet er volgens hem, behoudens tegenbewijs, vanuit gegaan worden dat dit werkelijk zo is.

Daargelaten de vaststelling dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732), stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal om meerdere redenen de verklaringen van verzoeker omtrent het dagboek ongeloofwaardig achtte.

Zo was de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekers verklaringen omtrent het bekomen en buitensmokkelen van het dagboek onaannemelijk waren:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt bovendien dat veroordeelden in het kader van de aanslag van 1999 niet in cellen met andere gedetineerden werden geplaatst. Dit ondermijnt volledig uw bewering en die van uw moeder als zou uw broer een cel gedeeld hebben met G. Bijgevolg is het ook onmogelijk dat G. dit dagboek schreef in het bijzijn van uw broer, dat hij zijn vertrouwen won en hem zei dat hij dit schrift aan zijn familie moest bezorgen. Gezien het bijzonder hoge risicoprofiel van G. (hij was immers veroordeeld als terrorist, zie bijgevoegde info), is het daarenboven bijzonder weinig aannemelijk dat de deur van de cel van uw broer en G. zou openstaan en dat uw broer als gevangene zelf zijn eigen celdeur kon manipuleren om zo het schrift in ontvangst te nemen; de controle op G. wordt in deze geïllustreerd door uw eigen verklaring dat zelfs het gezin van G. (buiten de gevangenis) voortdurend onder toezicht stond en overal in de gaten werd gehouden (CGVS p. 16). Dat uw broer er daarna in zou geslaagd zijn dit schrift en deze tekeningen uit de gevangenis te krijgen door het zomaar onder zijn kleren te verstoppen en mee te nemen naar de rechtbank, doet in dit opzicht bijkomend ernstig de wenkbrauwen fronsen."

Dienaangaande stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij getracht heeft een zo exact mogelijke weergave te geven van de manier waarop hij denkt dat zijn broer dit dagboek in handen heeft gekregen; hij acht het "bijgevolg niet meer dan normaal dat verzoekers verklaringen daaromtrent opzienbarend kunnen zijn nu hij slechts de feiten weergeeft zoals hij denkt dat deze zouden hebben plaatsgevonden" (zie het verzoekschrift, p. 4). Verzoeker verduidelijkt dat zijn moeder gelijklopende verklaringen heeft afgelegd en dat zij enkel heeft gezegd dat zij niet exact weet hoe het gelopen is.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker en zijn moeder geenszins gelijklopende verklaringen hebben afgelegd hieromtrent. Verzoeker verklaarde dat zijn broer dit schrift in september 2003 uit de gevangenis smokkelde en het in de rechtbank aan zijn advocaat gaf die het aan verzoekers moeder bezorgde, terwijl verzoekers moeder verklaarde dat dit in december 2003 gebeurde.

De Raad benadrukt dat het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

De Raad aanvaardt verzoekers uitleg niet als zou hij de feiten slechts hebben weergegeven "zoals hij denkt dat deze zouden hebben plaatsgevonden", gezien verzoekers omstandige en gedetailleerde uitleg tijdens het verhoor hieromtrent en zijn overtuiging dat zijn versie van de feiten correct was, zelfs nadat hij tijdens het gehoor geconfronteerd werd met het feit dat zijn verklaringen ongeloofwaardig voorkwamen (zie het verhoorverslag van 20 december 2012, p. 15).

Wat betreft het argument in de bestreden beslissing dat volgens journalist H.M. de veroordeelden van de aanslag van 1999 niet in cellen met andere gedetineerden werden geplaatst, laat verzoeker in zijn verzoekschrift gelden dat de commissaris-generaal zich slechts op deze ene bron heeft gebaseerd en dat er bijgevolg niet enkel op basis daarvan kan besloten worden dat zijn verklaringen onjuist zouden zijn.

Verzoeker laat evenwel na aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert onjuist zou zijn. De Raad laat de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt -die verzameld is door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar- prevaleren op de loutere bewering van verzoeker dat hij en zijn moeder "hieromtrent gelijklopende verklaringen (aflegden)".

Betreffende de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn moeder, voert verzoeker in zijn verzoekschrift nog aan dat hij al tijdens het verhoor heeft uitgelegd "dat hij zich altijd vergist" en "zowel fysische als mentale problemen heeft", dat de tegenstrijdige verklaringen omtrent de chronologie ten hoogste een paar maanden verschillen en dat de feiten al meer dan drie jaar oud zijn, waardoor volgens verzoeker de vergissingen "verschoonbaar" zijn.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker in redelijkheid nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Het is aan de asielzoeker zelf om zijn feitenrelaas op te geven.

Tevens is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Bovendien gaat verzoeker in zijn verzoekschrift niet in op de volgende vaststellingen van de commissaris-generaal:

"Uit diezelfde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie boven) blijkt dat het onderzoek naar de aanslag reeds voltooid was begin 2002, dat er sindsdien niemand meer gezocht wordt in verband met de aanslag, dat het uiteindelijke vonnis op 2 december 2003 werd gevelde (waarbij onder andere V.G. een levenslange straf kreeg) en dat de Armeense autoriteiten deze zaak sindsdien als gesloten beschouwen. Aan de andere kant meldt de informatie dat de oppositie van mening is dat de zaak niet grondig genoeg onderzocht werd omdat de (huidige) autoriteiten erbij betrokken zouden zijn en wordt er geopperd dat wie actueel essentiële informatie bezit over de aanslag of er nieuwe onthullingen over doet, potentieel problemen kan ondervinden. Welnu, dat u over dergelijke informatie zou beschikken (i.c. de notities van G. in het schrift) kan u echter absoluut niet hard maken. U verklaart dat u de belangrijke informatie in het schrift heeft aangeduid (CGVS p. 14). Uit de vertaling daarvan blijkt echter dat dit gaat om niet-samenhangende, vaak absurde flarden tekst zonder inhoudelijke betekenis en een opsomming van een aantal voornamen, waaronder opvallend genoeg die van u, uw broer Em. en die van uw beide ouders (zie vertaling document 6 in administratief dossier), waardoor het vermoeden rijst dat deze schrijfsels van uw broer E. afkomstig zijn. Als u gevraagd wordt welke gevoelige informatie er precies in dit schrift staat, legt u bovendien verwarrende en incoherente verklaringen af: 'Als je de eerste letter van elke zin neemt, dan bekom je veertig namen. Wie dat zijn, weet ik niet', 'Daarin staat geschreven over het feit dat hij werd... wacht, geef me twee minuten', 'Concreet staat er over Ar. dat je banger bent dan een konijn' (CGVS p. 14). Dat dit schrift nieuwe, ontluiserende informatie bevat over de aanslag van 1999 of dat G. daarmee 'dingen' doorgeeft aan jullie over de organisatoren van de aanslag zoals u beweert (CGVS p. 14), wordt hiermee bijgevolg op geen enkele manier aangetoond."

Deze motivering -waarop verzoeker geen antwoord biedt- en bovenstaande overige vaststellingen ondermijnen zijn verklaringen dat het schrift van V.G. zou zijn, dat dit in bezit van verzoeker zou zijn geraakt via zijn broer in de gevangenis en dat dit schrift bezwarende informatie zou bevatten over de aanslag van 1999 in het Armeense parlement.

De commissaris-generaal stelde tevens vast dat verzoeker en zijn moeder tegenstrijdige verklaringen aflegden over een aantal essentiële punten uit zijn asielrelaas, dat verzoeker opmerkelijk vaag bleef over een aantal gebeurtenissen in zijn asielrelaas en dat verzoeker en zijn moeder zich bovendien nog meerdere keren vrijwillig tot de autoriteiten in hun land -die ze beweren te vrezen- hebben gewend zonder daarbij problemen te ondervinden.

Verzoeker onderneemt geen enkele poging om deze vaststellingen te verklaren of te weerleggen; deze motivering blijft dan ook overeind en de Raad neemt deze over.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift ook aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn "duidelijke fysische en mentale staat" en met het bijgevoegde medische attest. Hij stelt "dat het feit dat verzoeker een diploma kon behalen natuurlijk geen uitstaans heeft met zijn mentale staat. Het is zeer goed mogelijk dat een persoon slim is, maar tegelijkertijd mentaal problemen kent". Hij verwijst dienaangaande naar het handboek van UNHCR, waaruit hij besluit dat de commissaris-generaal "zelf medisch advies (had) moeten inwinnen ten einde de situatie van verzoeker vast te stellen".

De Raad herhaalt dat de proceduregids van UNHCR geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De Raad treedt de commissaris-generaal tevens bij waar die vaststelt dat de neergelegde attesten niet hardmaken welke cognitieve en/of psychologische gevolgen verzoeker zou ondervinden van de vermelde medisch-psychologische aandoeningen, gezien het attest van dr. B. uiterst summier is, er

geenszins valt af te leiden hoe lang verzoeker bij deze artsen in behandeling zou zijn, hoe vaak hij op consultatie is geweest en op welke manier deze consultaties zijn verlopen.

Uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat verzoeker in staat was zijn asielrelaas chronologisch, gestructureerd en gedetailleerd weer te geven.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn "conditie" of geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde vaagheden en onwetendheden onverkort blijven.

Verzoeker argumenteert in zijn verzoekschrift (zie p. 6) nog dat dat de commissaris-generaal "makkelijk (had) kunnen nagaan waar V.G. opgesloten zat voordat hij zich heeft verhangen zodat de verklaringen van verzoeker en zijn moeder ofwel gesteund, ofwel tegengesproken zouden worden", hij verwijst naar enkele arresten van de Raad die volgens hem het belang van het objectief risico onderstrepen en stelt dat deze rechtspraak moet gevolgd worden, daar de opgegeven feitenvoorstelling niet afdoende wordt tegengesproken, gezien "uit de documentatie van tegenpartij zelf blijkt dat wie nog over informatie zou beschikken betreffende de aanslag in het parlement van 1999 potentieel nog problemen kan ondervinden".

De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van het asielrelaas in de eerste plaats rust op de asielzoeker zelf en dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347) en dat de "opgegeven feitenvoorstelling" wel degelijk als ongeloofwaardig wordt beschouwd, gelet op bovenstaande vaststellingen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In het kader van subsidiaire bescherming, verwijst verzoeker naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet; hij vindt voornamelijk "punt b" van belang. Hij stelt dat de inhoud ervan grotendeels overeenkomt met de bescherming geboden door artikel 3 EVRM en verwijst ter staving hiervan naar het jaarverslag 2009-2010 van de Raad en naar een arrest van de Raad.

Verzoeker besluit dat het risico op ernstige schade in zijn land van herkomst aangetoond is en dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan evenwel niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad schaaft zich bijgevolg achter de weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus; er kan geen "manifeste beoordelingsfout" worden vastgesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 2 december 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Armeense taal machtig is, in bijzijn van advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE